

κούρασι την έπιανε, τὸ κεφάλι της στριφογύριζε, σερνόταν ὡς τὰ σκαλιὰ τῆς ἐκκλησίας τῆς «Καινουργίας Γέφυρας» καὶ σωριαζόταν ἀνάοισθη. «Ἐμοιαεῖ ἔτσι σὰν ἕνα μπόγο ἀπὸ παλιὰ κουρέλια, ἀπ' ὅπου ἔβγαυαν ἕνα ὑπόκοφο παράπονο. Σὲ λίγο σηκωνόταν πάλι γιὰ νὰ περιπλανηθῆ ἰσὴ μέρη ποὺ σύχναζαν οἱ ἐργάτες, φεύγοντας ἀπ' τὶς δουλειές τους, ὅπου ἔλιπιζε νὰ ἐξαφαιλοῦν κανένα ξεροκόμματο. Πολλές φορές δὲν εβρισκε νὰ φάη, παρὰ μερικὲς πορτοκαλλόφλουδες!..

*Ήταν Κυριακή.
Τῆς μικρούλας τῆς φαινόταν πὸς θὰ πεθάνη αὐτὴ τὴ μέρα 'Απὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ἢ δυνάμεις τῆς φεύγανε καὶ σωριαζόταν σὸ κῶμα. Τὰ μαγαζιά ἦσαν κλειστά, οἱ διαβάτες πολὺ βιαστικοὶ καὶ δὲν τὴν ἀκούγαν. Διευθυνόντουσαν ὅλοι στὶς πλούσιες συνοικίες, ἐπήγαιναν ἐκεῖ κάτω... Τοὺς ἀκολουθοῦσε μηχανικὰ μὲ τὸ βλέμμα Μπήκε ὕστερα στὴν ἐκκλησίᾳ τῆς «Καινουργίας Γέφυρας». Ήταν ἀδειᾶ! Τῆς φάνηκε τεράστια. «Ἐνοιωσε μιὰ κρυάδα, καθὼς τὰ γυμνὰ πόδια τῆς πατοῦσαν σὸ μαρμαρένιο πλακόστρωτο. Ὁ νεοκὸρος τῆς ἔπιανε ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τὴν ἔβγαλε σοῦρνοντας ἔξω. Ξανάρχισε τὴν πορεία τῆς στὸς ἐρημικοὺς δρόμους. Ήταν μόνη κι' ἀπελπιωμένη. Ὅλος ὁ κόσμος ἦταν ἐκεῖ κάτω!..

Τότε λησιμονῶντας τὸ φόβο τῆς, σπογγυμένη ἀπὸ τὴν πείνα καὶ τὴν ἐνοστικὴν ἀνάγκη νὰ φάη, ἐπέρασε τὰ σύνορα τῆς γειτονιάς τῆς διέσχισε τὸ δρόμο κι' ἀνέθηκε τὰ σκαλιὰ τοῦ 'Αγίου Ἰωσήφ. «Ἐυεῖνε τότε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα. "Ἐβλεπε κάτ', ποῦ οὐτε -ὸ φανταζόταν: "Ἐνα πλάτῶ δρόμο, καθαρὰ μαγαζιά, λευκὰ σπιτία, κήπου- καὶ ἀπέραστο αἶσασθ. Λησιμονῶσε τὴν πείνα υποσστὰ σ' ἕνα τόσο δεξιοθάμα-στη θέαμα. Δὲν σ'αἰσάταν νὰ κυτάρη καὶ καὶ πολὺ μὴ θυτοῖνα μὲ -αγνῶδια. "Ἐκεῖ ἔκ' ἄκτω ἢ ἄλα ἦσαν ὠραῖα! Τόσο ὠραῖα!..

Ἀκολούθησε ὕστερα τὸν κόσμο ποὺ πήγαινε στὴ Φόρ-πα-Μεντίνα. Σταματοῦσε σὲ κάθε θῆμα, ἐθαύμαζε. ἦταν περσιονγ καὶ δὲν θυμόταν ἴπσοτ' ἀπὸ τὴν ἀθλιότητά τῆς. Μόνον * ἀμέειν τὴν τρῶναιζαν, τρένοντας πέρασ-ῆθε, ἀλλ' αὐτὴ θάδιζε σὸ πελοδομῖο. Στὴ Δημοτικὴ πλατεία κοουστῆκε πάλι καὶ κάθισε σ' ἕνα πάγκο. Ὑστερα ἐξανόνησε νὰ θορῆζῃ κι' ἔπιασε στὴν πλατεία τοῦ Σάν-Κάολο. Ἐκεῖ γάθηκε, καθὼς ἦταν μικρὴ, σ' ἕνα κύμα κόσμου, ποῦ τὴν παρῆαυσε ὡς τὴν πλατεία τοῦ 'Αγίου Φερδινάνδου.

Δὲν ἔβλεπε τίποτε. Μὰ, παρουσιωμένη ἀπὸ τὴν κοπιωπλησιωσία, ξεσπάθηκε κι' ἀποσανόταν τὸν ἑαυτὸ τῆς καλά. Ἀπὸ κῶμοτ' ἄ καποῖ ἐβλεπε νὰ πετοῖν σὸν ἄερα ἀνοθοθεύρας. Συννὰ οἱ ἐθῆσοι παρθῆνοντουσαν σὲ πλάνγια γιὰ ν' ἀποσπῶν νὰ περᾶσ' ἕνα ἀμάξι, ποῦ μέσα καθόταν κανιναῖ ὀμοσπον κωλαί, -σοικνωλωμένη ἀπὸ ἀσθονα λουλοῦδια. Ὀπτασίες, γόνινοσες, φευγαλέες, σταθολιζόντουσαν γύρω τῆς, ποῦ τὴν ἔκαναν νὰ τρῶαζῃ...
Ἡ ὄρα περσιωσσε καὶ ἡ νύκτα ἔπεφτε σιγά-σιγά. Ἡ ὄσογ τῶν λουλοῦδιῶν νινόταν ἀραιόδεση, ἢ φωνές ἀδυνατίζαν, τὸ πλῆθος ἀσάλανε. Ἀζάφανα, κοντὰ στὴ μικρούλα πέρασε μιὰ νινναῖκα μὲ ὄρασα ἐμῆσῆσι, γνυμιεμένη σὲ μάσκα, μὲ γελοστὸ πόσῶπο, μὲ τ' αὐτὰ σπολιωμένα μὲ μεγάλα σκουλακρίτια. Κρατοῦσε σὸ γένο ἕνα πανεῖο γεμῆτο ἀπὸ λουλοῦδια *Ήταν μιὰ ἀσθονπῶλις, ποῦ εἶχε σὸ πᾶσι τὴν μιὰ ὀλκῆσῃ περσιωσῃ...
-Κυρία!... Κυρία!... Δόστε μου ἕνα λουλοῦδι!... ψιθύρισε ἢ μικρὴ ζητιάννα.

Ἡ νεοθὴ νινναῖκα, μὲ μιὰ ῥοση κι' ἀμοικῆ κίνησι, ὄσῃσε νὰ πᾶσιν στὰ χέρια τῆς μικρούλας μιὰ φωνὴν γαροῦφαλλα. Ἡ μικρούλα ἐγαμογέλασε, ἐπέσασ ἕνα γαροῦφαλλο σὲ μιὰ τρῶπα τοῦ ποικαμῖου τῆς καὶ ὕστερα θέλησε νὰ πούλησῃ κι' αὐτὴ λουλοῦδια. ὄσοι εἶνε δὰ τόσο πολλὰ...
Ἄλλὰ δὲν ἀνέορασε κανεῖς. Ἐνας φοιτητῆς βλέποντάς τῆν, εἶπε: «Γιὰ φαντάσου, νὰ ἐπιτρέπουν νὰ κυκλοφορῆ στοδα δρόμους ἕνα κουρέλι τέτοια μῆρα Καραθαλοῦ!... Μιὰ ἄλλη παχῶσακρη κυρία ὄρχισε νὰ καταπᾶσῃ κατὰ τῆς ζητιανιάς καὶ τῆς ἀστυνομικῆς ἀβραναίας. Ἡ μικρούλα δὲν κατάλαθε τὸ νόημα τῶν λόγων αὐτῶν, ἀλλὰ ἐνοιωθε πὸς τὴν περιφρονόουσαν, τὴν ἔβριζαν. Τὶ ἤθελε μιὰ τέτοια κουρελιασμένη, ἐξυόλυτη μικρὴ, μὲ τὰ βαβουλά μεγάλια μάτια τῆς καὶ τὸ ἀναμαλλιασμένο μικρὸ κεφάλι τῆς, ἀνάμεσα σὲ τὴν εὐτυχία!

Τώρα ἡ πείνα τῆς κεντοῦσε τὸ στομάχι καὶ τῆς φλόγιζε τὸ στήθος. Βρισκόταν κοντὰ σὸ Γαλλικὸ ἀρτοποιεῖο, ἀπ' ὅπου ἔβγαυαν μιὰ κροῦδαῖ ἀφῆσκα ψωμιῶ καὶ γλυκισμάτων, μιὰ

**ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ
ΖΕΣΤΑ ΖΕΣΤΑ ΚΑΙ ΚΡΥΑ**

Ἡ νεαρὴ παραμάννα.-Κυρία, ἔχασα τὸ παιδί στὸν κήπο, μπρὸς ἀπ' τὰ μάτια μου.
Ἡ κυρία.-Πῶς! Ἐχασες τὸ παιδί! Καὶ γιατί δὲν μιλοῦσες σ' ἕνα πόλιωμαν;
Ἡ νεαρὴ παραμάννα.-Μὰ ἀκριβῶς ὅταν τῶχασα, κυρία, μιλοῦσα μ' ἕνα...πόλιωμαν!..

Συμβολισμός :
Ἐνας ἀσπονδος φίλος τοῦ κρασιοῦ συμμετεῖχε σ' ἕνα γεῦμα, σὸ ὅποιο γιὰ κακὴ του τύχη κάθε εἶδος κρασιοῦ ἦταν ἀπῆγορευμένο ἀπὸ τὸν Ἀμφιτρώνα.
Ὄταν σειρθρίστηκαν τὰ φρούτα, ἕνας ἀπὸ τοὺς συνδαιτυμένους ποῦ καθόταν πλάι του, τὸν ἔπιεσε νὰ φάη λίγο σταφύλι. -Εὐχαριστῶ! βρυχήθηκε. Δὲν συνηθίζω νὰ παίρνω τὸ κρασί μου σέ...χάτια!

Δικαιολογίες...
Ἐπ' ἀλλήλοσ.-Κύριε διευθυντά, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ λιψῶ τὸ ἀπόγευμα ἀπὸ τὸ γραφεῖο; Πέθανε ἡ γιγαγία μου.
Διευθυντὴ τῆς.- Ναί. Ἄλλὰ νὰ πῆς τῆς γιγαγιάς σου νὰ μὴν ξεαναπεθῆνῃ αὐτὸ τὸ καλοκαίρι, γιατί ἐμῆσσε πινυμένιο στὴ δουλειά.

ΒΙΑΣΤΗΤΕ Ι...

ΜΗ ΧΑΝΕΤΕ ΟΥΤΕ ΣΤΙΓΜΗ!
ΠΡΕΠΕΙ Ν' ΑΠΟΧΤΗΣΕΤΕ
ΚΑΙ Ν' ΑΠΟΛΑΪΣΤΕ ΟΣΟ
ΠΙΟ ΓΡΗΓΟΡΑ ΜΠΟΡΕΙΤΕ
ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΑΡΤ-
ΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΠΟΥ ΧΑΡΙ-
ΖΟΥΝ ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» ΚΑΙ
Η «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» ΣΤΟΥΣ Α-
ΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΤΩΝ ΜΕ 4 ΔΕΛ-
ΤΙΑ ΚΑΙ 8 ΔΡΑΧΜΑΣ

Τὴν ἀθάνατη
«ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ»
Τοῦ ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΟ
.....
Συνεγίεται ἐπίσης ἢ διανομῆ
τῶν δύο πρώτων ἀριστοτεχνιω-
των τῶν περιουδιῶν μας :
Ἄλφόνσου Κάρ
«ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ»
Ἄλεξ. Δουμά, υιοῦ
«Η ΚΥΡΙΑ
ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ»
.....
Ἐτοιμάζεται
Τοῦ ΑΔΦ. ΑΑΜΑΡΤΙΝΟΥ
Η «ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΑ»

Καύμενε Ρόμπινσον! εἶπε ὁ φίλος στὸν ἀπατημένο αὐζυγο. Ἀντιλαμβάνομαι τὴ λύπη σου... Βάσω τὸν ἑαυτὸ μου στὴ θέσι σου...
-Στὴ θέσι μου! ἔκαμε ὁ Ρόμπινσον. Ἄλλοιωμον! Μπήκαν πολλοὶ ὡς τώρα στὴ θέσι μου!..

Στὴ ζωγραφικὴ ἔκθεσι.
Ἐ καλλιτέχνησ.-Θέλω νὰ μοῦ πῆς τὴν ἀνεπείραστη γνώμη σου γι' αὐτὴ τὴν εἰκόνα μου.
Ἐ κριτικὸς.-Εἶνε ἀνάξια λόγου!
Ἐ καλλιτέχνησ.-Τὸ ἔξω ποῦ γνῶμη σου εἶνε ἀνάξια λόγου, ἀλλὰ εἰ περίεργος νὰ τὴν ἀκούσο!

Ἀνεπιθύμητη εἰσήγησις.
-Γιατὶ μοῦ ζητᾶς νὰ δανεισῶ στὸ 10 λίρες γιὰ δικὴ σου προσωπικὴ Μήπως εἶσαι ἀποχρεωμένος ἀπάναν;
-Ὀχι, ἀλλὰ ἂν δὲν τοῦ τις δῶς θὰ τις ζητήσῃ ἀπὸ μένα.

Ἀμερικάνικο.
-Στὸ Σικάγο, ἔλεγε κάποτε ἕνα τοῖζος μετανάστησ σ' ἕναν σμῖπτου, τὸ κάθε τι εἶνε τεραστίον διαστὸ ἔξοδοσθεῖο π. χ., σὸ ὅποιο ἦταν τόσο πελοῖο, ὡστε ὅταν χτὸν κρουδοῖν τοῦ δωματίου μου τῆσκει τὸ θράδυ ὁ καμακιέρησ ἐργαζομῆτιό μου τὴν Τρίτη τὸ πρωτὴν ὀδομάδα!

μυρουδιὰ λιποθυμιστικὴ.
Πρόσφερνε τὰ λουλοῦδια τῆς μηχανικά, χωρὶς νὰ μπορῆ μιλήσῃ, γιατί ἕνας λυμῶς τῆς ἐπῆνε τὴ φωνὴ καὶ τῆς φοῦνε τὸ στήθος.

Ἐνας στρατιωτῆς πέρασε καὶ τῆς ἔδωσε μιὰ πεντάρα. Ἡ κρούλα μπήκε ἀμέσως σὸ ἀρτοποιεῖο κι' ἀγόρασε λίγο ψωμί. Αὐτὸ τῆς ἔφασε. Τώρα ἤθελε νὰ φύγῃ ἀπὸ ἐκεῖ κάτω. Ἐτῆς ἀρχίσει νὰ φοβάται. Πιὸ πολὺ τὴν τρῶναιζαν τ' ἀμάξια, ποῦ δὲν τὴν ἄφηναν νὰ περπατήσῃ ἐλεύθερα. Κι' ἀποφάσισε νὰ περᾶσῃ ἀπὸ τὸνα πεζοδρόμιο σ' ἄλλο. Ἀζάφανα, μιὰ κυρία ποῦ βρισκόταν μέσοσ σ' ἕνα πολυτελεστάτο ἀμάξι, ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ καὶ λιποθύησε... Τὸ ἀμάξι τῆς εἶχε παρασῆρει τὴ μικρούλα!..

...Στὸ λιθόστρωτο, κοντὰ σὸ πεζοδρόμιο, κοιτόταν τώρα σωριασμένο τὸ φτωχὸ κοριτσάκι, μὲ τὸ πόδι σπασμένο. Ἀγωνοῦσε γύρω ἀπὸ τὸ σκέρτια γαροῦφαλλά του, κρατῶντας ἕνα γαροῦφαλλο στῆνα χεράκι του καὶ λίγο ψωμί σ' ἄλλο, μὲ τὸ πρόσωπο ὄρχο καὶ λυπημένο καὶ τὸ στόμα μισῶνοιχο. Τὰ μεγάλα, θαβουλά ματάκια του, μισοσθησμένα πειὰ, ἀτένιζαν τὸν ὄρανο καὶ σῆθανε, σῆθανε, θάμπωναν, νύχτωναν γιὰ πάντα...

MATILDE SERAO